

BẦU TRỜI TRONG QUẢ TRỨNG

(Chuyện của một chú gà con)

Tôi kể với các bạn
Một màu trời đã lâu
Đó là một màu nâu
Bầu trời trong quả trứng
Không có gió có nắng
Không có lắm sắc màu
Một vòm trời như nhau:
Bầu trời trong quả trứng
Tôi chưa kêu “chiếp chiếp”
Chẳng biết tìm giun, sâu
Đói no chẳng biết đâu
Cứ việc mà yên ngủ...
Tôi cũng không hiểu rõ
Tôi sinh ra vì sao
Tôi đập vỡ màu nâu
Bầu trời trong quả trứng
Bỗng thấy nhiều gió lộng
Bỗng thấy nhiều nắng reo
Bỗng tôi thấy thương yêu
Tôi biết là có mẹ
Đói, tôi tìm giun để
Ăn no xoắn cánh phoi...
Bầu trời ở bên ngoài
Sao mà xanh đến thế!
Trời xanh mà tôi nghĩ
Trời xanh mà tôi yêu
Trời xanh ấy mang theo
Cả nỗi lo nỗi sợ:

Tôi lo bão lo gió
Tôi sợ cắt sợ điều
Thoáng bóng nó nơi nào
Tôi nấp ngay cánh mẹ...
Nhưng ngoài trời xanh thế
Sao tôi lại ẩn đây!...
Khi đó tôi nghĩ ngay
Bầu trời trong quả trứng
Không có điều có cắt
Không có bão có mưa
Không biết đói biết no
Không bao giờ biết sợ...
Nhưng trời ấy chưa vỡ
Thì tôi cũng chẳng về
Tôi đâu còn như xưa
Tôi ngày nay đã lớn
Tôi ngồi trong chắc chắn
Thế tôi cựa làm sao!
Còn nỗi nhớ gặt gao
Màu trời xanh này nữa
Nhớ anh em nhớ mẹ
Tôi nhớ vui nhớ buồn...
Biết bao điều lớn hơn
Nỗi lo và nỗi sợ
Này trời xanh tôi ở
Biết rằng tôi lớn khôn?

Tác giả: Xuân Quỳnh